

Prof. Włodzimierz Kurnik

**Głos w dyskusji podczas spotkania Rady ds. Edukacji i Badań Naukowych
przy Prezydencie RP w dniu 25.04.2008 r.**

Uwagi ogólne

1. Hasło i cel reformy szkolnictwa wyższego i nauki uważam za właściwe. Pojmuję ten cel jako zwiększenie konkurencyjności Polski na arenie międzynarodowej, w tym polskiej gospodarki, edukacji i nauki oraz wprowadzenie reguł konkurencji do wszystkich mechanizmów funkcjonowania instytucji nauki i szkolnictwa wyższego.
2. Stan polskiego szkolnictwa nie jest katastrofalny ani tak zły jak by to wynikało z dyskusji medialnej. Diagnoza stanu, niestety w dużej mierze odzwierciedla interesy partykularne bądź sektorów szkolnictwa, bądź grup pracowniczych. Dlatego należy opierać się przede wszystkim na opiniach zewnętrznych – audytach – takich np. jak ostatnio opublikowany Raport OECD.
3. Istniejący sceptycyzm wobec proponowanych zmian wynika między innymi z tego, że inicjatywy reformatorskie pojawiają się w rytmie zmian politycznych i w związku z tym nie mają charakteru reform ponad podziałami.
4. Reformy są potrzebne, bo trzeba usprawnić system edukacji, a także zwiększyć skuteczność systemu badań naukowych. Takie są oczekiwania wszystkich środowisk.
5. Nie można dopuścić do inflacji profesury czyli wypełnienia rynku edukacyjnego profesorami zdeprecjonowanymi.

Uwagi szczegółowe dotyczące habilitacji

Obecnej habilitacji nie postrzegam jako przyczyny spowolnienia kariery akademickiej.

Przyczyny starzenia się kadry akademickiej są następujące:

- mała atrakcyjność kariery akademickiej i mały napływ młodych talentów,
- niekonkurencyjne wynagrodzenia, zwłaszcza w uczelniach publicznych,
- nadmierna stabilizacja kadry - faktyczny brak konkurencji,
- legalna dwuetatowość.

Propozycja rozwiązania problemu habilitacji

- podnieść poziom doktoratu:

- nie tylko napisanie pracy, ale przejście odpowiedniej drogi dojrzewania naukowego,
 - studia doktoranckie na wysokim poziomie (centra studiów zaawansowanych),
 - wymaganie publikacji, przynajmniej współautorskich,
 - recenzje zewnętrzne.
- odstąpienie od nadawania stopnia naukowego dra hab., ale
 - zapewnienie kontrolowanego poza uczelnią procesu uzyskiwania uprawnień do doktoryzowania,
 - określenie przejściowego status post-doca, który oznaczałby konieczność samodzielnego prowadzenia badań naukowych (wizyty w ośrodkach zagranicznych, prowadzenie grantów, projektów rozwojowych),
 - formalna ocena dorobku po doktoracie na wniosek zainteresowanego i udzielenie uprawnień do doktoryzowania, jako warunku koniecznego do uzyskania pozycji profesorskiej w każdej uczelni,
 - określenie organów uprawnionych do nadawania uprawnień do doktoryzowania (obecna CK może nie podołać temu zadaniu; silne rady wydziałów mogłyby mieć takie uprawnienia na czas określony),
 - weryfikowanie uprawnień do doktoryzowania, uzyskanych za granicą,
 - pozostawienie nazwy „habilitowany” jako znaku jakości wymaganego do uzyskania profesury.

Problem – znak jakości na zawsze, czy na czas określony ?

Uprawnienia do doktoryzowania – znak jakości mocno określony.

Znak jakości na zawsze – tytuł profesorski.